

عنوان مقاله:

هماهنگی شکلی سازه و معماری

محل انتشار:

چهارمین کنگره بین المللی عمران ، معماری و توسعه شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

علی ستاریورعیسی کان - کارشناسی ارشد عمران سازه ، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خوی

بهناز محمدپور - کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد ارومیه

خلاصه مقاله:

با توجه به تعاریف مختلف از معماری، میتوان گفت که معماری سعی در خلق فضا و هویت بخشی به مکان دارد. مجموعه عواملی که در این اهتمام مشارکت دارند، با هماهنگی و همسازی خود به توده و جوهر ماده هویت می بخشند. علی رغمناباشت مفاهیم و وجود دانشهای نوین، بناهای امروز هویتی چند ساله داشته و قدمت چندین هزار ساله از آنها رخت بر بسته است. ساختمانهای کنونی در لایه های مد و سبک مدفون شده و اعتبار فضایی اندکی دارند. افزون بر این ادعا و علیرغم پیشرفت های شتاب آلود فناوری، با وقوع رویدادها و سوانح طبیعی و مصنوعی، مشاهده می شود که مقادیر زیادی از بناهای نوساز و کلنگی به تلی از خاک بدل می گردند. براساس بررسی ها و مباحث مطرح شده در محافل علمی می توان چنین استنباط نمود که یکی از عمده ترین عوامل عدم خوانایی بی ثباتی در فضای معماری امروز، تفکیک مفهوم معماری و علوم مهندسی ساختمان، به خصوص مهندسی سازه، از یکدیگر است که با وقوع انقلاب صنعتی و تخصصی نمودن دانش ها این جدایی صورت پذیرفته، حال آنکه به زعم برخی متخصصین، معماری یکی از رشته هایی است که به دلایل ماهیتی در آن تفکیک علم، هنر و سازه ممکن نبوده و تلاش در این مورد سبب خواهد شد تا زخمی موحش بر پیکر کالبدی بنا وارد شود.

کلمات کلیدی:

هماهنگی، سازه، معماری، فرم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/618619>

